

care a căzut Iuda, ca să meargă în locul lui». Și au tras la sorti, și sortul a căzut pe Matia, și el s-a rânduie împreună cu cei unsprezece Apostoli” (Fapte 1,23-26). Pogorârea Sfântului Duh peste Sfinții Apostoli a avut loc la cincizeci de zile după Învierea Domnului Hristos din morți și la zece zile după Înălțarea Lui cu trupul la cer. În această zi evreii aveau sărbătoarea „săptămânilor”, „a primelor roade” sau „a s ecerișului” (Ieș. 23,16; 34,22; Numeri 28,26), iar cu această ocazie „erau în Ierusalim bărbați cucernici din toate neamurile care sunt sub cer: parți, mezi, elamiți și cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea și în Capadocia, în Pont și în Asia, în Frigia și în Pamfília, în Egipt și în părțile Libiei cea de lângă Cirene, și romani în trecut, iudei și prozeliți, cretani și arabi” (Fapte 2,5 și 9-11). Pogorârea Sfântului Duh a avut loc în zi de sărbătoare, pentru a fi de față un număr mare de oameni, în primul rând, pentru a se boteza cât mai mulți, iar în al doilea rând, pentru ca prin străinii botezați în Ierusalim, să se răspândească învățătura Mântuitorului în toată lumea. În această zi, Sfinții Apostoli se găseau în foisorul unde au servit Cina Cea De Taină cu Mântuitorul. „Și din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședea ei. Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei. Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi” (Fapte 2,1-4). Autorul biblic precizează faptul că limbile erau „ca de foc”, pentru a nu crede cineva că Sfântul Duh, cea de-a treia persoană a Sfintei Treimi, ar avea vreo însușire materială. Unii cercetători ai Noului Testament consideră Pogorârea Sfântului Duh peste Sfinții Apostoli și „îmbrăcarea lor cu putere de sus” drept momentul hirotoniei acestora. Sf. Evanghelist Luca scrie în cartea Faptele Apostolilor că după Învierea Sa din morți, Mântuitorul „le-a poruncit Sfinților Apostoli să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, «pe care – a zis El – ați auzit-o de la Mine: Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile»” (Fapte 1,4-5). Deci Mântuitorul consideră Pogorârea Sfântului Duh peste Sfinții Apostoli drept

Biserica Sfânta Treime din Craiova, foto

botezul acestora, despre care pomenise Sfântul Ioan Botezătorul (Matei 3,11). (...)

La Pogorârea Sfântului Duh a luat ființă Biserica, trupul tainic al lui Hristos, în care credincioșii înaintează spre Împărăția lui Dumnezeu. În Biserică omul trăiește deja în eshaton, aici este anticipată viața veșnică din Împărăția lui Dumnezeu, tocmai de aceea anumite Sfinte Taine încep cu cuvintele: „Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor”, iar credinciosul în biserică este înconjurat de îngeri și de sfinți, și se împărtășește cu trupul și sângele Mântuitorului. Prezența sfinților îngeri la Sfânta Liturghie este amintită în mai multe rugăciuni. (...)

Dacă la „plinirea vremii” Fiul lui Dumnezeu a venit în lume smerit, ca Mântuitor, ne-a deschis împărăția cerurilor și ne-a învățat ce trebuie să facem pentru a ajunge acolo, la sfârșitul veacurilor va veni în slavă, ca Judecător, înconjurat de sfinții îngeri, pentru a răsplăti fiecăruia după faptele sale.

Cunoscând cele ce a făcut Dumnezeu pentru noi și marea Lui iubire pe care o revarsă în permanență asupra noastră, să fugim de păcat, care Îi este urât lui Dumnezeu și să săvârșim cât mai multe fapte bune, pentru a ne găti loc în rai, alături de Mântuitorul Hristos, de Maica Domnului și de sfinți, „pentru că noi suntem zidiți în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele”. (Efes. 2,10). Amin

(Sf. Cuvios Petroniu Florea,
Predici la sărbători,

Editura Episcop N. Popovici, Oradea 2005)